

La nostra posició

La nostra nota de dies enrera, referent a l'ús de la nostra llengua als organismes oficials, ha motivat molts comentaris, la immensa majoria dels quals han estat de solidaritat i simpatia envers el nostre diari. Ens plau remarcar-ho, perquè aquests darrers dies han arribat a la Redacció innombrables felicitacions d'amics, de desconeguts, d'organitzacions i partits antifeixistes i departaments oficials, felicitacions, algunes d'elles, amb certs comentaris, exigències i encoratjaments, d'agrair.

Pel que respecta als encoratjaments ens plau de manifestar que, amb tot i agrair-los, no els necessitem massa, perquè una de les directrius fixades durant el període de preparació del diari, fou la de no admetre a les nostres columnes res que representés un despreci a la parla pròpia i de no silenciar cap dels fets que nosaltres, d'una manera honrada, sense segones intencions, entenguem que perjudiquen el nou estat de coses que es basteix i en el qual, junt amb el problema social a resoldre, hi ocupa un primer pla el problema de la llibertat de Catalunya.

Ho hem repetit infinitat de vegades des d'aquest mateix lloc: som revolucionaris i nacionalistes per convicció. Abans del 14 d'abril de l'any 31 ja aportàvem a les poques organitzacions existents el nostre suport. Els dos problemes bàsics d'avui ja mereixien el nostre estudi, al qual hi adjuntàvem la col·laboració moral i material que ens permetien els nostres escassos mitjans. Vol dir això, que no som revolucionaris d'última hora, la qual cosa ens permet cridar les coses pel seu nom, sense por a què se'ns fixi de contrarrevolucionaris, com han fet alguns trànsfuges, perquè ningú pot demostrar l'haver aportat a la causa d'avui més col·laboració i desinterès.

Aquestes veus d'ultra-tomba que ens critiquen perden el temps. Som allà on érem anys enrera, quan ells, els revolucionaris d'avui, els reaccionaris d'ahir, encara col·laboraven amb la monarquia, lluitaven contra les organitzacions obreres i somniaven amb l'extermini de tot el que la revolució ha creat.

Aquesta és la nostra posició: CATALUNYA. El nom de la nostra pàtria va íntimament lligat a la qüestió social i fóra inútil que es pretengués separar-lo. Amb CATALUNYA defensem i seguirem defensant les conquestes obreres d'avui i les futures reivindicacions, perquè és, també, substancial amb el temps l'evolució dels sistemes econòmics més perfectes.

Les migrades veus que puguin alçar-se contra la línia de conducta a seguir mereixeran el nostre despreci. Com l'ha merescut la veu que en plena reunió d'un organisme oficial tingué la gosadia de dir, pel fet de defensar la concepció nostra de CATALUNYA, que érem uns vulgars reaccionaris als quals es devia eliminar. Si aquestes veus mereixessin una garantia, els demanàrem una demostració de les seves paraules i una fulla de llurs serveis prestats a la causa, amb la seguretat que l'argumentació per ambdues coses fóra nul·la. Però, això fóra perdre el temps i categoria.

Meditacions lliures

A PORPOSIT D'UN LAPSUS PERIODÍSTIC

No sabem fins a quin punt és o no abundosa aquella mena de ciutadans convenguts de bona fe que en la professió periodística, tot són pomells de flors i cant de caramelles. Però que hi ha gent que pensa així, no podem dubtar-ho.

Amb tot, LUDOVICUS, que ja porta un garbell d'anys lliurat en cos i ànima a la professió periodística, sap ben bé per dolorosa experiència, que no és, tanmateix, així, sinó de ben diferent manera.

Ara ens podríem despenjar ací amb unes llargues, documentades i fins emocionants explicacions en les quals, després de fer la lloança del ministeri periodístic, acabéssim dient que es tracta d'una professió que comporta el màxim de responsabilitat, i que exigeix en els que l'adopten, si ho fan honradament, el màxim, també, de renunciaments i sacrificis. Com que el nostre propòsit no és avui posar-nos massa seriosos ni en pla de marxant que vol acreditar la seva mercederia, no ens enfilarem per aquest camí i optarem, en canvi, per un altre cantó més frevol. Ens referim a la influència desas-

trosa que en la vida del periodista i en el seu crèdit, tan professional com particular, exerceix aquesta petita, maleïda i reconeguda cosa que es diu —en llatí, per a fer-nos més la guitza— el "lapsus".

Un home qualsevol, un metge, un advocat, un enginyer, un polític, i també un sastre, un manobre, un adoba-còssis i un ferrador de mules, tot parlant i àdhuc tot exercint la seva professió, poden incorrer en un lapsus. Es dir: en una confusió de paraules; o en una senzilla trasposició; o en qualsevol vulgar "ensopegada". Això els passa tots els dies i ningú no hi dona major importància ni ho comenta, ni molt menys encara, no fa trontollar les esferes. Ah! Però fillets meus, si qui ha tingut la dissort de caure en el lapsus o si com sol passar, és el lapsus mateix el que, sense demanar permís a ningú, es deix caure sobre el pobre periodista! Més li valdria que li hagués caigut la grossa en un dècim falsificat!

I és que la fatídica sort del periodista, blanc, negre, verd o ros, crea o provoca, inexorablement,

és que allí on salta el lapsus, es un terrible conflicte. Personal, col·lectiu, polític, gremial, familiar, com sigui. Però conflicte!!

El lapsus periodístic com l'espirit feixista, no neix sinó és per fer destrosses. I creieu que les fa. I el pobre periodista que "en consciència" ha intervingut tant en la gestació d'aquell lapsus de l'infern com en la de les deu mil verges famoses, ha de resultar-ne, vulgues que no, la víctima propiciatòria.

Una gran part d'aquesta fatalitat, pervé, és clar, del caràcter de permanència que té la paraula escrita del periodista, en contraposició amb la paraula oral de tota altra mena de productors de lapsus. La frase lapidària, "doncs mireu: aquí al diari bé ho diu" és refractària a tota mena d'exculpacions, de satisfaccions i d'excuses sinceres. Perquè... és que el diari, efectivament HO DIU. I com que ho diu, encara que ningú a consciència li hagi fet dir, allò es tradueix en un "Ves, que diran" capaç de desesperar una sala d'espera.

Hi ha ciutadans tan refinadament cruels, que es dediquen a la feina sagrant de col·leccionar lapsus periodístics. N'hi ha certament qui sap-los i molts de ben curiosos. Però no els hi desitgem altre mal que se'ls converteixin en vespès. Llavors sabrien, potser, "la gràcia" que amaguen per aquells que n'han de patir les conseqüències. Que ho digui, sinó, aquell confrare local que no fa gaires dies incorregué en un lapsus "per coincidència", que en temps dictatorials li hagués pogut costar alguna cosa més seriosa que un disgust professional. Sortosament ara no és aquell cas. I entre tots els que ens trobem agermanats per la lluita antifeixista, és molt poca cosa un lapsus, per tal de fer-nos perdre la veritable noció de les coses i la confiança en allò que la mereixi.

LUDOVICUS

Avui prendrà possessió el nou Comissari Delegat de la Generalitat a Tarragona, senyor Joaquim Fort i Gibert

Hem rebut un atent Saluda del Comissari delegat de la Generalitat a Tarragona, senyor Lluís Mesures i Capdevila, en el que se'ns convida a l'acte de presa de possessió del nou Comissari a les nostres comarques, l'actual alcalde de la ciutat i distingit amic Joaquim Fort i Gibert.

L'esmentat acte tindrà lloc avui, dijous, a dos quarts d'una al saló de la Comissaria.

Avis molt important als subscriptors i anunciants

Es prega als nostres subscriptors i anunciants que si tenen alguna queixa a formular respecte al repartiment del diari o bé dels repartidors, ho comuniquin seguidament a la nostra Administració, Rambla 14 d'abril, 62, principal, per tal de subsanar-la seguidament.

QUESTIONS MUNICIPALS

EL PROBLEMA DE L'AIGUA

per Daniel Recasens Conseller Regidor de Sanitat i Higiene

La quantitat d'aigua que baixa aquests dies per l'aqüeducte de Puigpelat omple per ella sola les suposades, des del punt de vista burocràtic, necessitats de la ciutat; i encara amb escreix, car pel sobreixidor del dipòsit de l'Oliu raja continuament cap al barranc un bon sobrant d'aigua. Mentrestant, l'aigua del pou Franques s'escola per sota terra cap el mar. I tot plegat quan hi han centenars de famílies que no tenen ni una gota d'aigua a casa.

El Municipi, propietari avariciós, prefereix que s'escoli sota terra l'aigua que costa bons diners de l'erari comú, o encara la llença torrent avall, abans de donar-la als ciutadans que si bé no la poden pagar la necessiten molt més que els que poden pagar-la. Fa temps —anys— que venim denunciant aquest fet.

Amb una vaguetat finament diplomàtica que enamora, l'art. sisè del Reglament Interior de Sanitat Municipal, diu així: "L'Ajuntament de Tarragona procurarà l'adquisició de cabals d'aigua potable fins obtenir que la ciutat pugui gaudir com a mínim de tres cents litres per habitant i dia, dels quals dos cents cinquanta es destinaran als serveis domèstics d'alimentació i higiene".

Doncs bé, o això vol dir que qui ha de gaudir l'aigua que la ciutat cal que es procuri han d'ésser cada un dels seus habitants o no vol dir res; el problema de l'aigua no es pot donar per resolt únicament amb desprendre els diners del comú per a donar aigua, a aquesta entelèquia que se'n diu la ciutat de Tarragona, per a després, satisfets i assedegats, llençar-la torrent avall o deixar-la que s'escoli pel fons del pou. Per a nosaltres, el problema de l'aigua estarà resolt quan cada ciutadà pugui gaudir —emprant la terminologia del Reglament— realment els dos cents cinquanta litres d'aigua per dia, o sigui que ragin per l'aixeta de casa seva.

Cal dir que el ciutadà corrent de Tarragona no sent la necessitat de desprendre's l'aigua a dojo; una llarga tradició li ha inculcat la parvetat en aquesta qüestió. Acostumats molts habitants de Tarragona a la situació d'aquells estius en que hom ni es podia rentar la cara per manca d'aigua, han après a estalviar-la fins el punt de que aquell rajolí d'un octau de ploma que l'Ajuntament obliga a dotar cada pis —menys de 60 litres per dia per cada un dels components d'una família de cinc individus— els sembla esplèndid i suficient. I no parlem ja de les famílies que en aquests darrers anys han vingut a la nostra ciutat, la majoria d'elles dels indrets més ressecs de l'estepa ibèrica.

A la nostra ciutat la despesa d'aigua és insignificant. A aquells serveis domèstics d'alimentació i higiene que segons el Reglament susdit cal que hi siguin destinats dos-cents cinquanta litres per habitant i dia, únicament s'hi destinen uns cinquanta litres per terme mitjà; i tindrem en compte que mentre en unes poques cases es

pot desprendre aigua llargament, en moltes altres el fet d'haver-la de tragar amb galletes des de la font més propera fa que aquesta quantitat sigui reduïda enormement. A Barcelona, la despesa mitjana d'aigua per habitant i dia, per a usos domèstics, fou de 107 litres en 1932.

Des d'uns anys ençà —quatre o cinc— l'Ajuntament obliga a dotar els pisos amb un mínim d'un octau de ploma —190 litres diaris— que com deiem, significa menys de seixanta litres diaris per cada un dels components d'una família de cinc individus. L'Ajuntament de Barcelona a l'any 1891, ja establia la dotació mínima per pis de 250 litres diaris, mentre ja feia anys —i d'això ja en fa una cinquantena— que en les obres d'higiene d'aquells temps hom podia llegir el nom de centenars de poblacions d'Europa i d'Amèrica que comptaven amb varis centenars de litres d'aigua per habitant i dia, allò que als nostres conciutadans els sembla, més que una utopia, una exageració o bé una superfluitat.

Si l'aigua constitueix l'element primordial d'higiene privada i pública, mala higiene serà aquella que es veurà privada del seu element primordial; el fet de la poca despesa d'aigua ha de repercutir forçosament sobre l'estat higiènic i sanitari de la població. No en va Tarragona és una de les ciutats de Catalunya de més alta mortalitat per febre tifoidea, i encara detenta un lloc ben poc envejable entre les de la República en aquesta modalitat de la mortalitat. L'any 1935 ens calgué atribuir d'una manera indubtable al contagi directe el 32 per cent dels cassos de febre tifoide per contagi directe ha estat nomenada la malaltia de les mans brutes, ens costarà ben poc comprendre l'importància que en la lluita contra aquesta malaltia

Miquel Rico Gaspar, milicià d'Esquerra Republicana de Catalunya, mort al front d'Aragó, en honor i benefici del qual el proper diumenge es celebraran dues funcions al teatre del Centre Republicà Democràtic Federal

ha de tenir l'element aigua. Direm, amb els epidemics, que entre la quantitat d'aigua que les ciutats despenen i la intensitat de l'endèmia tifoide hi ha sempre una relació constant i inversa; i encara ciutats fent-lo extensiu, per bé que condicionant-lo a altres factors, a la mortalitat general.

Els factors determinants de la mortalitat d'una col·lectivitat humana són diversos; però ningú no estranyarà si posem en lloc preferent entre les determinants de l'estat higiènic i sanitari d'una col·lectivitat humana qualsevol, la quantitat d'aigua que despengui per a usos domèstics.

A la nostra ciutat la mortalitat en els diversos districtes varia en gran manera; els coeficients mitjans anuals de mortalitat en el quinquenni 1931-1935, per 10.000 habitants, han estat per a cadascú dels sis districtes en què es divideix Tarragona, els següents:

Districte I: 199;
Idem II: 142;
Idem III: 157;
Idem IV: 111;
Idem V: 119, i
Idem VI: 139.

Tenim districtes de mortalitat alta: III, II i VI; districtes de mortalitat mitjana: I i V; districtes de mortalitat baixa: el IV. Aquestes diferències també s'observen en altres modalitats de la mortalitat; per exemple la mortalitat infantil de menors de cinc anys, en cada districte, és com segueix:

Districte I: 15 per 10.000 h.;
Idem II: 217;
Idem III: 214;
Idem IV: 126;
Idem V: 144; i
Idem VI: 22.

Anualment, han mort, en el lapsus de temps indicat, per cada 1.000 nascuts vius:

56 menors d'un any, en el Districte I,
69, en el Districte II,
102, en el Districte III,
54, en el Districte IV,
72, en el Districte V, i
89, en el Districte VI.

Veiem que el districte III ocupa un lloc de tràgica preferència en les estadístiques de mortalitat, seguit, correntment, dels districtes II i VI. Tot plegat posa, sobre tot, de relleu la greu qüestió de l'habitatge insalubre; però no ens pot deixar de cridar l'atenció la relació entre la mortalitat en els diversos districtes i la quantitat d'aigua que per a usos domèstics correspon per terme mitjà als habitants d'aquests districtes. Aquesta quantitat és la següent:

Districte I: 52 litres per habitant i dia;
Districte II: 47 litres;
Districte III: 39 litres;

Districte IV: 95 litres;
Districte V: 79 litres, i
Districte VI: 38 litres.

Als districtes de mortalitat alta els correspon la menor quantitat de litres d'aigua per habitant i dia; als districtes de menor mortalitat els correspon per habitant i dia, més del doble de la quantitat d'aigua que correspon als districtes de mortalitat alta. Aquestes xifres són d'una contundència definitiva.

Si la mortalitat general de Tarragona fos la senyalada pel districte IV, la nostra ciutat s'estalviaria anualment un centenar de defuncions. Si bé és cert que aquestes defuncions cal que no les posem, ni de bon tros, únicament al compte del la poca despesa d'aigua, afirmarem rodonament que la manca d'aigua n'és un dels factors, la complexitat dels quals, la confecció del cens sanitari de l'habitatge tarragoní, que començarà aviat, determinarà clarament.

Des del punt de vista municipal, l'aigua és encara considerada més aviat com una mena de luxe que ha de rendir una quantitat com més important millor, que com un element indispensable a la vida individual i col·lectiva, com l'aire i el sol, més necessari si hi cap, que el pa que ens mengem.

Cal que en les noves directrius de l'economia municipal es tingui en compte aquesta qüestió. L'aigua potable i esterilitzada, ha d'arribar abundosa i per igual a totes les llars tarragonines.

El Temps

Observacions meteorològiques de l'Institut

Temperatura a l'ombra: Màxima, 15; mínima, 6.
Termòmetre a 0 i al nivell de la mar: A les 8 h., 770'7; a les 18, 768'2.
Força del vent: A les 8 h., calma; a les 18, id.
Direcció del vent: A les 8 h., N.; a les 18, id.
Estat del cel: A les 8 h., quasi destapat; a les 18, id.
Classes de núvols: A les 8 h., Ci. St. Cú.; a les 18, id. id. id.
Evaporació: En les 24 h., 2'5.
Pluja recollida: En les 24 h., 0.
Humitat relativa: A les 8 h., 83; a les 18, 83.

CASA POU

Perfumeria, Merceria
Flors artificials

Angel Guimerà, 13, TARRAGONA

NOTES INFORMATIVES

BUTLLETI OFICIAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Departament de Treball i Obres Públiques

Administració del Rendes Públiques de Tarragona

ANUNCI

Hom posa a coneixement de tots els propietaris o administradors de mines radicants en aquestes comarques de Tarragona, que d'acord amb el Decret aparegut a la "Gaceta" del dia 7 de gener del 1937, ha estat prorrogat el termini per a l'ingrés del canon de superfície de les mines, fins el dia 31 del corrent.

Tarragona, 8 de gener del 1937.
—L'administrador de Rendes Públiques, Lluís Baena i Varadé.

Bar Peninsular

CASA AMBRÓS

Especialitat en
mariscs de totes menes

Plaça República, 41

Telèfon, 1630

SECCIO D'ESTADISTICA DE TARRAGONA

Estadístiques Demogràfiques

Moviment natural de la població registrat a la ciutat i a les comarques de Tarragona durant el mes de novembre del 1936.

Xifres absolutes de fets

Naixements: Comarques, 418; Ciutat, 43.
Defuncions: Comarques, 422; Ciutat, 43.
Matrimonis: Comarques, 192; Ciutat, 34.
Avortaments: Comarques, 14; Ciutat, 5.

Per 1.000 habitants

Natalitat: Comarques, 1'20; Ciutat, 1'33.
Mortalitat: Comarques, 1'21; Ciutat, 1'33.
Nupcialitat: Comarques, 0'55; Ciutat, 1'05.
Mortinatalitat: Comarques, 0'04; Ciutat, 0'15.

Població de les comarques 348,449.
Població de la ciutat: 32,287.

Nascuts

Nens: Comarques, 201; Ciutat, 18.
Nenes: Comarques, 217; Ciutat, 25.
Totals: Comarques, 418; Ciutat, 43.

Gran festival en honor i benefici del malhaurat Miquel Rico

El proper diumenge, dia 17, al Centre Republicà Democràtic Federal, es celebraran dues funcions, una a les cinc de la tarda i l'altra a les deu de la nit, en honor i benefici de Miquel Rico Gaspar, milicià d'Esquerra Republicana de Catalunya, mort al front d'Aragó.

El programa del festival és el següent:

A la tarda. — Primer: Concert a càrrec del tenor Mateu Roca.

Segon: La comèdia en dos actes, "L'amor vigila".

Tercer: El monòleg d'Angel Guimerà, "El mestre Olaguer", per Josep Sanguinés.

A la nit: "El ferrer de tall", i gran concert.

Tant en la funció de la tarda

com en la de la nit, en obsequi del públic, l'Agrupació Infantil d'Art, sota la direcció de Pere Godall, donarà un extraordinari concert musical.

Secció de Quintes. — Anunci

En virtut del que disposa l'article 94 del vigent Reglament de Recrutament, aquesta Secció de Recruta es reunirà en sessió pública el dia 15 de l'actual, a les 17 hores, en el local d'aquesta Casa Consistorial, per tal de procedir a la formació de l'allistament dels mossos que per complir l'edat de 21 anys durant el present, els correspon concórrer al reemplaçament del corrent any.

La qual cosa es fa pública per a general coneixement.

Tarragona, 13 de gener de 1937.
—El president, E. Prunonosa.

S'ha extraviat el carnet número 224 de la F. A. I., a nom de Blas González Giralt. Junt amb l'esmentat carnet s'ha perdut una cartera i un altre carnet de la C. N. T. S'agrairà la devolució a les nostres oficines o a la sindical corresponent.

Tribunal Popular

En la sessió celebrada el dia d'ahir per aquest Tribunal en la causa seguida contra el veí de Batea, Josep Bes Serrat (a) Tano, aquest va ésser condemnat a la pena d'un any de desterro a més de quaranta quilòmetres del poble de Batea i al mateix temps de treballs en profit de la col·lectivitat, com així mateix al pagament de pessetes dues mil en concepte d'indemnització civil, en vista de la resultància de les proves practicades, així com

dels informes de l'acusació pública i de la defensa.

Avui, es veurà la causa contra el veí de Mora d'Ebre, Joan Pujol Falcó, a l'hora de costum de les deu del matí i en el lloc de sempre, a l'edifici de l'ex-seminari.

—Demà, dia 15, a les deu del matí es veurà la causa contra Francesc Camps Carner; i a les onze, la causa contra Manuel Barbal Cosan, individus tots dos procedents de Comunitat religiosa.

SABATERIA

LA MARIPOSA

Joan Domènech i Jardí

Baixada Misericòrdia, 10 i 12—
Tel. 1847

SUCURSA L'Unió, 14 i Arnanyà, 1

—Tel. 1848

TARRAGONA

Visites al senyor Comissari de la Generalitat:

Alcalde de Montroig; administrador de Correus, i una comissió de l'Ajuntament de Masllorens.

Ahir celebrà reunió la Junta d'Obres del Port, amb assistència de l'alcalde Joaquim Fort, per a tractar de l'aprovació dels nous pressupostos.

A l'Ajuntament ha començat la inscripció dels joves tarragonins corresponents a la quinta de 1937.

Els infants de Catalunya, durant la passada setmana, gaudiren les alegries pròpies de tots els anys. Aquesta foto ens mostra el somriure amb què una nena rossa obsequia l'infermera que ha fet arribar a les seves mans una formosa nina i altres juguets.

LINEA REGULAR DE GRANS VAIXELLS

YBARRA & C.^a

SEVILLA

Servei setmanal de cabotatge: Sortida tots els dimecres. Servei ràpid.

Servei quinzenal de cabotatge: Sortida quinzenal els dimecres. Servei corrent.

Servei quinzenal a Marsella: Sortida quinzenal els dissabtes. Servei dada 21 dies fixes al Brasil, Uruguai i Argentina: Sortida cada tres dimecres fixe. Servei correu de passatge.

Servei quinzenal a Nord Amèrica per la flota de la "COMPANIA ESPAÑOLA DE NAVEGACION MARITIMA, S. A.", de Barcelona.

Servei combinat (via Marsella) per a l'Índia, Austràlia, Nova Zelanda, Xina i Japó, amb vaixells de les principals línies de correus anglesos.

Per a informes, al consignatari:

FILL DE JOSEP VILAR TOMAS

Plaça President Macià, 12, baixos

Telèfon 1412

Direcció telegràfica i telefònica: VILAR

Laboratori Ràdio-Elèctric BOVÉ

us facilita el número premiat
ahir en el sorteig dels ceses:

1000

Per reparacions de tota classe d'aparells de ràdio, recordeu sempre Bové, Baixada Misericòrdia, telèfons 1267 i 1668

Secció esportiva

FUTBOL

TARRACO - A. S. LLEIDA

Es desplaçarà diumenge a la nostra ciutat per tal de jugar contra el Tarraco, el "leader" del grup D del campionat de Catalunya de segona categoria ordinària, en matx de campionat.

Aquest partit promet ésser el més disputat d'aquest campionat, doncs essent el Lleida l'equip col·locat en primera posició és d'esperar que els jugadors tarragonins voldran fer els possibles per tal de guanyar-lo. Recordi's també que el partit de la primera volta jugat al camp del Lleida acabà amb el resultat de 8 a 1, favorable als propietaris del terreny i per la qual cosa el cercle tarragoní voldrà refer-se d'aquell resultat.

Festival a profit dels Hospitals de Sang i Milícies Antifeixistes

Dissabte a la tarda i com a número del festival que el cos de policia i guàrdies d'assalt de la plantilla de la nostra ciutat organitzen, es jugarà un interessant partit de futbol en el camp de l'Avinguda de Catalunya.

En els dos equips que jugaran hi podrem veure als veterans futbolistes: Castillo, Mas, Sastre, Villarodona i Gironés, entre altres elements.

Es disputarà una formosa copa donatiu de la "Casa Malé".

Casal d'Esports (Amateur) - "Penya Fideus-Arròs"

Diuenge al matí es jugarà al terreny de joc de l'Avinguda de Catalunya aquest partit que promet ésser molt disputat.

En una propera edició procurarem donar la composició dels equips.

CAMPIONAT DE CATALUNYA

Resultats obtinguts diumenge i classificació general

Tarraco, 1; Català Cervera, 0
A. S. Lleida, 3; Lleida S. C., 2

A. S. Lleida	8	6	1	1	36	14	13
Tarraco	7	4	1	2	15	16	9
Dertusa	5	3	1	1	6	8	7
Català C.	7	1	4	2	17	15	6
Lleida S. C.	7	1	2	4	14	20	3
Borges	6	0	1	5	8	24	1

Podem veure que el Tarraco continua en segona posició i distanciat del "leader" per 4 punts, però amb un partit jugat de menys.

La present classificació està feta posant als equips Dertusa i Borges que sembla que s'han retirat del present campionat.

IMPRESSIONS

ESTAMPES DE RERAGUARDA

Els ciutadans antifeixistes que viuen de cara les necessitats de la guerra, que comprenen abastament la tragèdia que viu el poble espanyol i català, que conscients de llur deure tenen un concepte just d'aquesta realitat i que per tant són al seu lloc de responsabilitat, deuen contemplar astorats, l'espectacle que continuament donen a reraguarda algunes organitzacions sindicals i polítiques, a l'empendre campanyes i discussions públiques que lluny de solucionar conflictes i llimar asprors, encenen encara més el foc de la discòrdia i creen antagonismes estèrils que a la llarga poden representar una desfeta, un trencament polític i sindical del Front Popular.

No volem donar noms, ni citar exemples, doncs no és aquest precisament l'objectiu que perseguim. Solament i fent-nos ressò del perill existent, eridem l'atenció dels dirigents de totes les organitzacions polítiques i sindicals per tal de que imposin inflexiblement a tots els militants unes normes de conducta adequades a les circumstàncies actuals i que facin impossible tot atac al bloc antifeixista, única base sòlida de la victòria per la qual tots hem de treballar i sacrificar-nos.

Ací mateix a Tarragona, perquè ha de tractar algú de trencar la bona harmonia d'aquest Front Antifeixista? Perquè s'ha d'insistir atacant a determinats Partits polítics, si els que ataquen i criden saben que especialment a Tarragona els homes representatius d'aquests Partits a tothora han romàs al seu lloc, i mai han defugit cap responsabilitat?

Siguem conscients de l'hora que vivim antifeixistes! Pensem que barallant-nos ens destruïm mútuament i no aconseguim res.

A Tarragona la C. N. T., l'Esquerra, la U. G. T., L. U. de Rabassaires, el P. S. U. C., la F. A. I. i el P. O. U. M., han de formar un sol cos, i han de satisfer els únics desigs de tot un poble que clama per una unitat que encara no existeix.

Aplegats, anarquistes, socialistes, comunistes i republicans, anem allà on ens proposessim i guanyem la guerra. Si ens barallem....

CRIT

Franco desmenteix la presència d'alemans al Marroc espanyol

La declaració segons la qual Hitler no pretén apoderar-se del Marroc és acollida a França amb grans recels

París 13. — Comuniquen de Salamanca que el "generalísimo" Franco ha desmentit oficialment la presència de tropes alemanyes al Marroc espanyol.

La nota oficial afegeix que "tot el món sap que l'entrada al Marroc espanyol és lliure per a tots els ciutadans, els quals poden visitar aquesta regió i constatar-hi el que succeeix.

París 13. — La declaració feta a Berlín pel canceller Hitler a l'am baixador de França — en l'esmentada declaració assegurava que Alemanya mai no havia tingut la intenció de violar la integritat dels territoris espanyols al Marroc — ha estat ben rebuda a París, però amb quelcom de recel, car no se sap encara si realment l'actitud del Tercer Reich pot considerar-se

DELS FRONTS DE COMBAT

La lluita als frons de Madrid

La Junta de Burgos ha derogat el decret d'Azaña sobre els militars retirats i els crida perquè ingressin als quadres de l'exèrcit facciós

Madrid, 13. — Darera impressió matinal d'avui:

El cronista, que, pecant d'immodestia, es troba entre els conscients, ha passat un mal dia rebent cops de porta, sense oir un mal tret per aqueixos fronts, i sense veure snas snas reaxix ue 'repori cel, més que una capa de boira i de núvols. Per això, dintre de la prèvia consciència, s'ha llançat per altres camins i pot assegurar que no ha perdut el temps. El lector judicarà.

No és indiscret, però és innegable, que els rebels concentraren la setmana anterior, llurs millors i més nombrosos efectius sobre Madrid, amb ànim de venir per nosaltres, "a por los trescientos", que hauria dit Gil Robles.

Ja diguérem en alguna crònica, que allò era un assaig general, amb tot i que, malgrat l'ofensiva, aquells atacs tenien quelcom de sionar l'opinió internacional que teatral, fals. Es tractava d'impresiona un paper no gens menyspreable en aquestes lluites d'Espanya. Pretenien els facciosos demostrar a llurs amics de províncies, provincians a la fi, i a llurs amics i col·laboradors de més enllà de les fronteres, que nosaltres érem uns pobres diables. L'empenta fou seriosa, la més seriosa de tota campanya, però les compensacions no han correspost a l'esforç.

com a sincera. En general s'observa en aquests moments a París, un viu desig de no creure en altra cosa que en fets, i no fiar-se — en les qüestions diplomàtiques — en promeses o paraules que pronuncien determinades personalitats.

En el Ministeri d'Afers Estrangers francès el que interessa, de moment, és saber fins a quin punt Alemanya acceptarà amb benevolença el pla anglès de control per tal d'acabar d'una vegada amb la intervenció estrangera en la rebel·lió militar espanyola.

Com és molt natural, el Quai d'Orsay rep continuament informes confidencials dels seus agents al Marroc. Pel que es desprèn d'aquests informes, és que la infiltració alemanya — o la violació — no s'ha produït, encara, descaradament; o sigui que no hi ha hagut desembarcaments de tropes — com ha estat denunciada per certa part de la premsa parisenca —. Però el que sí és un fet, és l'arribada diària d'agents estrangers, els quals operen en forma discreta i s'installen en llocs importants de la zona.

Naturalment que aquests agents alemanys ja hi eren abans de la rebel·lió militar. Però la immigració actual coincideix amb concessions de monopolis per a l'exportació de minerals, concedits per l'anomenat govern de Burgos a determinades empreses hispano-alemanyes. Una d'aquestes empreses, la "HISMA", sembla que controla les mines de ferro del Rif i part de la producció de Penyarroya, on es remarca la presència d'enginyers del "Chemisch Technische Reichsanstalt fuer Sprengstoff" (Institut Químic Tècnic del Reich per a les matèries explosives).

Impressió de Madrid

Madrid, 13. — Persisteix la boira. Perdura el fred i es manté la tranquil·litat en tots els sectors d'aquest front madrileny, tan distint del que fou en les agitadíssimes

No solament no han pres Madrid, sinó que han hagut de contenir la seva impetuositat, encara que només sigui que per a recollir aquests deu mil morts i ferits que caigueren en les línies d'aquestes rodalies. Els morts potser hagin quedat perquè els enterrin els roigs, però els ferits és clar, els haurà tocat conduir-los a les bases nacionalistes. Afegeixi's a això la relativa importància estratègica de les posicions tan carament assolides. Com haurà estat això que a aquestes hores es reorganitzen els quadres de comandament a tota pressa, i per cert que s'ha ficat mà d'un recurs que no deixa de sorprendre'ns. S'ha derogat per la llampany Junta de Burgos el decret d'Azaña sobre els retirats, i se'ls crida a la desesperada perquè ingressin als quadres de l'exèrcit facciós.

El cronista creia que aquests retirats, segons sembla ofesos, estarien fa temps lluitant a les ordres de Franco, però pel que es veu, no era així i se'ls crida ara amb gran urgència i es deixa llegir entre les línies de la crida de Burgos que els comandaments han quedat deserts als fronts de Madrid. Per això, durant la jornada de dimarts, s'ha observat escàs moviment als fronts de Madrid. Escàs moviment al campament enemic, perquè els nostres lluitadors han realitzat el ap oparedo eun eumoues onb càstig per un dels flancs del primer sector. Malgrat totes les reserves, sabem que el resultat d'aquesta operació acusa un èxit per a les nostres armes.

jornades de la setmana passada.

Les nostres forces han dedicat totes aquestes primeres hores d'avui a consolidar algunes posicions que foren arrabassades a l'enemic ahir com a conseqüència de les operacions de flanc desenvolupades en el primer dels sectors dels fronts del Centre. Les obres de fortificació d'aquestes posicions es fan sense novetat. Els rebels no donen serys de vida. Les darreres accions guerreres els han produït una tal desfeta, que és natural aquest descans forçat per a reorganitzar les seves hosts, esperant, potser, nous reforços dels països que els han vingut ajudant en l'empresa.

Per altra part no ha acabat encara el desplaçament dels ferits que caigueren sota el pes de les armes de l'exèrcit popular de la República. Aquest desplaçament té absorbides gairebé per complet les disponibilitats motoritzades de les columnes que intentaren endinsar-se a Madrid en tàctica d'allau.

La impressió d'aquesta mitja jornada segueix essent satisfactòria per a nosaltres.

Als fronts més propers a Madrid no ha pertorbat la pau ni el silenci el més lleuger soroll de guerra. El major enemic dels nostres soldats en aquestes dies de la "cues-a de enero", el constitueix el fred.

Establiments "ROIG"

Olis purs d'oliva

Finíssim a 2'30 ptes. litre

1.ª » 2'20 » »

2.ª » 2'00 » »

SERVEI A DOMICILI

MOSTELLE

Suc de raïm sense fermentar. Indicadíssim per a malalts, convalescents, parturientes i nens.

De venda a les farmàcies i drogueries.

Rafael Escofet - TARRAGONA

Espigolant

Davant de l'espectacle desmoralitzador que ens ofereixen algunes organitzacions antifeixistes, diu "Diari de Barcelona", portantveu d'Estat Català:

"La nova Catalunya proletària que neix, no vol perdre la guerra. I no la perdrà. No la perdrà, perquè s'imposarà la tasca, socialment higiènica, de bandejar els qui especulen amb l'esforç i el sacrifici dels fills del poble i dificulten la unió, la germanor que cal que existeixi entre els treballadors, entre els etèrns explotats; puix que si tenim a l'abast acabar amb un règim social inhumà i denigrant, significaria un horrorós sacrilegi deixar-lo perdre per absurdes banderes partidistes."

La victòria exigeix sacrificis. Es tot el poble català que ha de fer-ho si vol vèncer el feixisme, diu "Tribuna" i afegeix:

"El ciutadà que no defensa la causa comuna amb les armes a la mà ha de tenir un sentit clar de quines són les seves obligacions envers els lluitadors actius i envers el seu poble: ha de resignar-se des d'ara a passar les privacions que s'hagin de passar sense fer-ne un problema d'ordre públic, sense traïr-les en protestes injustificades, susceptibles d'alterar la pacífica convivència i l'eficac aprofitament de les forces latents a la reraguarda."

Parlant de l'ingerència alemanya al Marroc, diu "El Día Gráfico": "Inglaterra, y sobre todo Francia, tendràn que ir a la guerra, aun cuando no quieran. O eso, o dimitir como naciones. O eso, o lanzarse a dar el alto a Alemania en sus sádicas intervenciones españolas. Todavía están a tiempo. Todavía

añadidum 'enunmery' enrecederier refoederer. Alemania por mar, y cogida entre las tenazas del sistema político militar de Francia, y con la crisis económica que la roe las entrañas. Pero esto antes de la Primavera. Dentro de dos meses tal vez ya sería tarde, porque Alemania tendrá sus dos pies en Marruecos, y en la guerra, esa sería su primera base."

"La Batalla" assenyala Madrid com símbol del proletariat mundial i diu:

"Pero, hoy como ayer, ahora en esta fase de la batalla de Madrid que tan heroicamente resisten los obreros que luchan en aquellos frentes de muerte, como en las fases anteriores, hemos de decir que la lucha entablada ante la capital no se gana sólo combatiendo allá contra los fascistas que luchan en aquellos frentes. La guerra civil que padecemos no es un episodio parcial en cada región o cada frente. Es un todo único, tanto en todos los frentes como en la retaguardia, y aún en el frente internacional de los trabajadores revolucionarios."

Sota el títol el "Suicidi de la democràcia" escriu "El Diluvio" en la seva crònica diària:

"Pero, los demócratas españoles no deberíamos olvidar una cosa y es que los sectores obreros no echan la culpa del alzamiento fascioso del 19 de julio."

No es justo, ciertamente, el cargo si toda la deuda se apunta en nuestra cuenta. Pero, gran parte de ella si que nos corresponde."

Y nada mal estaría que nos convenciésemos de que únicamente podemos salvarla con nuestra sangre, dando la que sea necesaria para reparar el mal ocasionado con nuestra imprevisión y con nuestra desidia."

Pels nostres ferits al front de combat!

El S. R. I. i els partits polítics i les organitzacions obreres de Catalunya fan una crida als catalans per l'adquisició de deu ambulàncies

per Manuel Benavilles

La reraguarda ha d'ésser també un camp d'honor. En l'extensa zona allunyada de la línia de foc, cada no combatent que senti la pròpia dignitat ha d'ocupar el seu lloc. La glòria del milicià consisteix en obeir el comandament a costa del sacrifici de la seva vida. La dignitat dels que es troben fora d'aquesta zona depèn del concurs que presentin els lluitadors: amb llur treball, amb llurs aportacions, en quèviures, en robes i en metalls.

Ésser espanyol en aquesta hora històrica és quelcom més que haver nascut a Espanya. Per ésser-ho amb dignitat s'ha d'empunyar l'arma o assistir als lluitadors amb l'ajut que de la reraguarda necessiten; a nosaltres ens ha correspost la tasca de demostrar al món l'exemple d'un poble que es dessagna per defensar les seves llibertats i la seva integritat territorial. Contribuim tots a aquesta tasca amb el nostre esforç.

El S. R. I. i els partits polítics

i les organitzacions obreres de Catalunya P. S. U. C., F. A. I., Esquerra, Estat Català, Rabassaires, Izquierda Republicana, Partit Federal Ibèric, C. N. T. i U. G. T. s'adrezen avui als catalans i els inviten a subscriure les despeses per l'adquisició de deu ambulàncies sanitàries.

Ja abans d'iniciar la campanya que ha de dotar l'exèrcit del poble de deu equips de socors i d'evacuació de ferits, els lluitadors antifeixistes italians i d'altres pobles que lluiten al front de Madrid tot just tingueren notícies d'aquest propòsit, organitzaren una subscripció, l'import de la qual ha assolit la suma de 1.200 pessetes. Tarragona ha promès enviar una ambulància i de molts pobles de Catalunya han començat a arribar els donatius perquè es converteixi aviat en realitat el magnífic projecte del S. R. I., al qual li presten llur col·laboració unànime els par-

tit's polítics i les forces organitzades del proletariat català.

L'empresa que es vol portar a terme és costosa. Les despeses de deu ambulàncies importen unes 250.000 pessetes. Els cotxes que s'empraran, construïts d'acord amb la tècnica més moderna i d'acord amb el Comitè de Sanitat de Guerra, portaran dos llits, un metge, dos practicants i una infermera.

Gràcies a aquestes ambulàncies els ferits podran ésser traslladats ràpidament als hospitals. Això vol dir que s'estalviaran vides i que els ferits que caiguin en la lluita amb llur carn trosjada per la metralla feixista, rebran les atencions que llurs ferides requereixin.

Se us ofereix, doncs, catalans, una oportunitat d'ésser útils a la lluita gegantesca a què ens veiem enpeyorar contra l'enemic comú. Se us crida, catalans, perquè acudiu amb els vostres donatius a minvar els sofriments físics dels que defensen la Llibertat. Es que es pot fer el sord a aquesta crida?

Damunt de la terra amparada de sang hi ha els cossos sacrificats dels nostres germans, dels nostres companys, dels nostres fills. Ells ho han donat tot per llur poble i per nosaltres. Les ambulàncies acudiran a recollir els nostres ferits, per sotstreure'ls a la mort.

Penseu en els crits d'angoixa dels que cauen per salvar-nos dels assassins dels nens i bombardejadors de museus i biblioteques que guardaven els tresors espirituals de la nostra història.

Tots hem d'aportar el nostre donatiu. La moneda de coure de l'obrèr té el mateix valor que la moneda d'argent del propietari. Que acudeixin a l'ensenya els nens amb els cèntims de llurs guardioles; ningú no pot deixar d'escoltar el resso de la lluita dels fronts; la responsabilitat de l'hora terrible que viu Espanya hem de sentir-la tots, grans i petits, tots hem de desprendre'ns dels nostres recursos amb el mateix desinterès que el milicià dona la seva vida.

Amb el seu heroisme, els combatents del Front Popular són l'admiració del món; acudim a participar d'aquesta admiració que el món té pels nostres milicians i fem que el món ens admihi per la nostra col·laboració en la lluita des de la reraguarda.

Els ferits demanen els teus diners. Dona'ls-hi. Quin destí millor els pots donar?

NOTA

El Comitè local del S. R. I. té el convenciment que tots els antifeixistes de Tarragona es donaran compte de l'importància que suposa la compra d'una ambulància i, per tant, col·laborin amb el màxim interès a la subscripció Pro - Ambulància Tarragona.

MANUEL PEDROL

Olis purs d'oliva
TARRAGONA

CAÇADORES
PULL-OVERS
el millor assortit

=ALSINA=

Unió, 27

Secció Esportiva

Cops d'escombra

POY I SEVIL

Les dues promeses del ciclisme local que abans estaven a partir un pinyó, ara estan que es partiren la clepsa per menys de cinc cèntims.

Quan comenci la temporada estem segurs que faran les paus i tornaran a formar societat anònima i a repartir-se les ganàncies... si hi han ganàncies.

CLASSES DE CORONES

Sabem que Poy, l'Antoni, enguany vol córrer la Volta a Catalunya.

Els seus "Supporters" ja comencen a arreplegar diners per comprar-li una corona.

Ara, el que manca saber és si serà de llorer o amb pensaments, dedicatòries i cintes negres.

MAI HI SOBRA UNA ADVERTENCIA

Fàbregas, "el valiente", diumenge, vist que en futbol no n'entertava ni una, provà si en la boxa era més sortós. I en fou, certament.

El que pagà els plats trencats fou un pobre xicot de l'equip adversari, que s'havia passat la tarda fent pacífiques "travetes".

Només una advertència a Fàbregas:

De més valents que ell s'han passejat en ambulància.

PERO... VOLEN DIR?

Diumenge passat, els "artillers del Tarraco" no estigueren de bones i ben just si amb penes i treballs pogueren marcar un sol goal en tota la tarda.

No obstant, encara sentirem els "etèrns conformats" que asseguren:

—Es deuen guardar les "municions" per diumenge que ve.

Més valdria així, però hem tingut tants desenganys...

SEMPRE HI HA UN "PAGANO"

La "Penya Xamelo" ha estrenat convocatòries impreses en la impremta d'un directiu "casalista" enamorat dels "rovellons" amb salsa. Podria donar-se el cas que cobrés, però no voldríem pas ésser d'ell. I això que hi ha molta confiança en aquest món.

PREDICAR AMB L'EXEMPLE

Fa uns dies el "Diari de Tarragona" publicà un article en la seva secció esportiva en el que l'autor deia que fins els sexagenaris han de practicar l'esport.

Voldríem veure a l'autor de l'article fer els cent metres valles i llavors potser restaríem convençuts.

ELS "BARBERS" ES DESENCANTEN

La "Penya Pren el Pèl" sofri diumenge la seva primera derrota a mans dels "amateurs" del "Casal".

El gros del cas és que no podé marcar ni un sol goal malgrat jugar "Boris", l'inimitable, i arbitrar "Zanetti", el "vinagrillo número 1".

Nosaltres dels clients "corages" de la "Penya" ens hauríem arrencat els cabells del cap de desesperació.

Quant menys, s'haurien estalviat les dues "peles", i la propina, si és que algú dona propina.

POBRE ROVIRA!!!

L'autor de quatre dels cinc goals marcats als "Figaros" pels "amateurs" del "Casal", fou el davanter-centre Rovira.

El dia que es determini a anar a la "barberia" caldrà que el vagi a recollir una brigada de la "Creu Roja" amb la "camilla" i un casset pels ossos.

Relotges ROIGÉ

Tallers propis

J. Maurin, 20-Tarragona

CARRERES

Domini sense esforç

ACADEMIA

ROIG